

ve i netop de lokalsamfund, så er det, fordi befolkningen har taget godt imod dem, så er det, fordi sportsforeningerne har åbnet sig, så er det, fordi de er begyndt at gå på aftenkursus, hvor de følger sprogundervisning eller noget helt andet, så er det, fordi de er begyndt at få et nabo-forhold til dem, der åbnede deres lokalsamfund for dem.

Derfor er den opgave, vi står over for, slet ikke så uoverskuelig, som nogle forsøger at give indtryk af. Vi har jo samtidig allerede her, inden asylsagsbehandlingen starter, sat et forsøg i gang med det, som vi kalder for satellitter, det vil sige nogle private huse, som man lejer til de bosniske krigsflygtninge, beliggende nogenlunde i nærheden af asylcentre, og sådan at de nu kan begynde at flytte ud, ofte et par familier sammen. Det er bestemt heller ikke nogen særlig god indkvarteringsform, men den er langt, langt bedre end det at bo en hel familie i et værelse på 12-15 m² i et asylcenter.

Jeg har netop i dag modtaget en indberetning fra statsamterne, som jo står for denne opgave. Den siger, at der er 5.366, der har ydret ønske om at flytte ud fra asylcentre. Deraf er langt størsteparten folk, der ønsker at flytte ind i private huse, altså den satellitmodel, som jeg beskrev før, og et mindretal på 401 ønsker at flytte ind privat, altså bo hos private familier. Det vil jo typisk nok være folk, som simpelt hen har knyttet venskabsbånd til folk i lokalsamfundet, og hvor begge parter gerne vil prøve at løse en indkvarteringsopgave i fællesskab.

Det, som man siger fra statsamterne i denne rapportering, er, at man regner med i løbet af forholdsvis få måneder – og dér siger man altså 3-4 eller måske 5 måneder – allerede at have skaffet de første 4.000 pladser på denne her måde. Det er ikke sådan, at det helt dækker behovet, men det vil jo betyde, at der bliver mere plads i asylcentre, sådan at der kan skabes mere private forhold for dem, der bliver tilbage.

Der er også kommuner, der har henvendt sig for at spørge: Er det dog ikke muligt, at vi kan få lov til at lave lidt mere almennyttigt boligbyggeri end det, vi ellers har planlagt, eller fremskynde noget af det, vi skulle bygge senere, for vi vil gerne have lov til at beholde vore flygtninge? Det er der – fuldstændig på tværs af partiskel – kommuner, der henvender sig om. Det er ikke sådan, at man kan sige, at det kun er socialdemokratiske kommuner, der tager den slags initiativer. Det er også Venstrestyrede kommuner, der tænker sådan.

Derfor synes jeg også, at man bliver nødt til at notere sig – og det gør jeg også med glæde – at den kuldslåethed, som vi oplever her i Folketinget fra VK omkring de bosniske krigsflygtninge, altså ikke råder ude i lokalsamfundene. Dér er der brave konservative folk og Venstremænd, som har taget denne opgave til sig og på sig, og som er i fuld gang med at forsøge at finde løsninger på den meget belastede situation, som de bosniske krigsflygtninge befinder sig i.

Det vil sige, at der allerede nu, selv inden vi har startet asylsagsbehandlingen, er en begyndende bevægelse væk fra centrene og ud i samfundet. Så i stedet for at forsøge at skabe indtryk af, at det her er en fuldstændig uløselig opgave, burde man appellere til medspil, til en, ja, lad mig bare kalde det lidt menneskelig omsorg for den aller-, allersvageste gruppe, der findes her i landet.

Der var flere af ordførerne, der lidt tidligere sagde, at de undrede sig nu trods alt over at finde Venstre og De Konservative sammen med Fremskridtspartiet i det her spørgsmål. Tja, jeg ved egentlig ikke, om jeg undrer mig særlig meget. Ikke efter at have hørt Venstres to udlændingepolitiske ordførere, fru Birthe Rønn Hornbech i dag og fru Inge Dahl-Sørensen i går.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Når ministeren siger, at den tidligere regering overhovedet ikke fremlagde nogen statistikker, oplysninger eller debatoplæg omkring situationen vedrørende flygtninge i Danmark, så passer det ikke. Så sent som i foråret 1992, nemlig inden lovforslaget blev vedtaget, lagde den daværende justitsminister, hr. Hans Engell, et meget omfattende debatoplæg frem, der var fyldt med statistikker, facts og konkrete forslag til, hvad der burde gøres.

Jeg må så vende mig til de to møder den 22. og den 24. november, som ministeren omtaler. Ministeren siger, at der var forhandlinger. Nej, der var såmænd ikke særlig mange forhandlinger, for ministeren ville ikke give sig én eneste tomme i det, der var kardinalpunktet for Venstre og De Konservative, nemlig at det skulle være en midlertidig opholdstilladelse.

Når ministeren så siger, at der er lavet en aftale med KV om opstramninger i sagsbehandlingen, passer det jo ikke. En aftale betyder vel, at man giver og tager, men vi fik ikke ændret et komma! Det var en lov, som ministeren havde klar, og hvorom vi bare sagde: Den kan vi godt stemme for, ingen problemer i dét.